

VÁRAKOZÁSUNK BETELJESEDIK

Ézs 6, 5—8

Életünk legnagyobb részét küzdelmes hétköznapiak töltik ki. Szinte megállás nélkül fáradozunk azért, hogy előteremtsük anyagi szükségleteinket. Kevés időnk marad a pihenésre és a lélek táplálására, pedig erre is szükségünk van. A pihenést és a lélek gazdagítását szolgálják az ünnepek. Most karácsonyra, a reményt és békességet, örömet és szeretetet hozó ünnepre várakozunk. Igyekszünk, hogy ez az ünnep készen találjon, hogy eljusson a lelkünkig az angyali üzenet: „Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jó akarat!“. Várakozunk, hogy karácsony felragyogtassa a csillagot, mely nagy örömet hirdet meg, a názáreti kisgyermek megszületését, aki majd megéli a legtisztább emberi vágyakozást, a szeretettel teljes életet.

Az Öszösvetség népe évszázadok óta várakozott szabadítójára, aki a próféták jóvendőlése szerint el fog jönni, hogy eltöröljön minden szennvedést és békét hozzon a földre. Ő lesz a békesség fejedelme, aki világságot áraszt a sötétségben, s igazságot szolgáltat mindenkinek. A próféták közül legszebben Ézsaiás tanított az eljövendő szabadítóról. Érezte, arra hivatott el, hogy népének tanítója legyen. Várakozott és felelősségtudattal készült hivatása betöltésére. Éppen ott volt a jeruzsálemi templomban, amikor látomásában megjelent előtte az Úr, és szöveget hallott: „Szent, szent, szent a seregek Ura, teljes mind a széles föld az ő dicsőségével!“. Ézsaiás nem tartotta méltónak magát arra, hogy Istent szemtől szembe láthassa, megrendülésében így kiáltott fel: „Jaj nékem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok... hiszen a seregeknek Urát látták szemeim“. Ekkor egy szeráf az oltárról vett eleven szénnel érintette meg a próféta ajkát s ezzel tisztává és alkalmassá tette őt a tanításra. Ezután hallotta az Úr szavát: „Kit küldjek el, és ki megyen el nekünk?“. Ézsaiás boldogan felelt: „Ímhol vagyok én, küldj el engemet!“. Ettől kezdve a hit bátorságával és a reménység merészségével hirdette Isten megbocsátó jóságát és megtartó erejét, biztatott és reményt keltett a szabadító eljövételében.

Ézsaiás várakozása és reménysége évszázadok múltával teljesedett be, amidőn megszületett a názáreti kisgyermek, hogy a hívő emberek és próféták álmait és várakozásait betöltse. Ez a kisgyermek Jézus volt. Ő nem úgy jött és a várakozásokat nem úgy töltötte be, mint ahogyan azt csodákkal teljes módon várták tőle. Ő ember volt, emberi módon született és váltotta valóra a várakozásokat. Életeszménye és tanítása két kösziklán épült fel. Az egyik Isten atyáságába vetett rendíthetetlen hit, és a másik a kettős szeretetparancs.

A szeretet a legszentebb emberi tulajdonság, amely képes hozzásegíteni ahhoz, hogy emberhez méltó módon éljünk. Jézus első parancsolata így hangzik: „Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, és teljes elmédből és teljes erődből“. Szeresd őt, aki életünket adja és megtartja, aki megajándékoz minket sok-sok talentummal, aki örködik felettünk, aki segít minket minden nemes vágyunk megvalósításában. Istenhez csak a szeretet érzésével kapcsolódhatunk. „Szeresd felebarátodat, mint magadat“ — ez Jézus második parancsolata. Aki

nem szereti embertársát, akit lát, hogyan szeretheti Istent, akit nem lát? Aki nem szeretetből szolgál, hogyan szolgálhatja becsülettel Istent és felebarátját? Aki nem szeret, hogyan bocsáthat meg még hetvenhét-szer is? Aki nem szereti felebarátját, hogyan érezhet felelősséget a segítségre szoruló, szenvedő embertársért? A szeretet teszi valóban emberré az embert. Ez volt Jézus evangéliuma, örömmüzenete. Ezt tanította és ezzel töltötte be az egyetemes emberi várakozást.

Az egyik legszebb keresztény ünnepünk felé közeledünk. A várakozás és készülődés idejét éljük. Karácsony ünnepétől várjuk a szeretet, jóakarat, békesség, öröm, boldogság ajándékát, az igazi pihenést és lelki táplálékot. Azonban ha őszintén vizsgáljuk önmagunkat, akkor felismerjük, hogy valahol lelkünk legmélyén mégis ott van a félelem, a rettegés és nyugtalanító kérdés: megérdemeljük-e, hogy karácsony mindezt elhozza számunkra? Érdemesek vagyunk-e arra, hogy meghalljuk az anyagi üzenetet? Megérdemeljük-e, hogy Jézus és Istenországa munkásai annyi áldozatot hoztak a mi boldogságunkért? Méltók vagyunk-e, hogy karácsony ünnepe örömeivel és szépségével beköszöntsön hozzánk?

Félelmünket oszlassa el Isten jóságában és megtartó erejében való hit, mert: „akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!“ És ha halljuk a jó Isten szavát: „Kit küldjek el?“ — feleljünk mi is úgy, mint Ézsaiás: „Imhol vagyok én, küldj el engem!“ Isten szeretete, mint eleven szén megtisztítja lelkünket és méltóvá teszi otthonunkat, egész életünket karácsony ünnepére. Ámen.

NAGY ENDRE

VÁRAKOZÁS

Péld 23,18b

Érdemes megfigyelni, hogy miként viselkednek az emberek, amikor egy vasútállomáson a vonatra várnak. Amíg még messze az érkezés ideje, többnyire mindenki nyugodtan viselkedik. Egymással beszélgetnek, vagy a váróterem padjain üldögélnek, könyvet, vagy újságot olvasnak. Szinte úgy tűnik, mintha egy időre elfelejtenék, hogy tulajdonképpen miért tartózkodnak az állomáson. Aztán, amint telik az idő és egyre jobban közeledik a vonat érkezésének ideje, fokozatosan elszáll a nyugalom. Az imént még nyugodtan olvasó egyszer csak órájára tekint, becsukja és elteszi a könyvét, majd veszi a csomagját és kimegy a peronra. Az egymással társalgók is már arról kezdenek beszélni, hogy nemsokára érkeznie kell a vonatnak. Az emberekben így növekszik fokról fokra az izgalom és elhatalmasodik rajtok egy belső idegesség, ami tulajdonképpen nem más, mint a várakozás lelkiállapota. Ennek a lelkiállapotnak külső megnyilvánulási formája a készülődés: az emberek a sínpar mellé állnak, arcukkal arra fordulnak ahonnan a vonatnak érkeznie kell és mindenki úgy próbál elhelyezkedni, hogy mikor a vonat megáll, lehetőleg ajtó mellé kerüljön. Így lesz egyre lázasabb a készülődés, és amikor a vonat befut